

Dve dedinky v jednom

*Komjatná – Studničná maličká bodka na zemeguli,
má tiež svoje osudy napísané v nebi i na Zemi.*

*Rodáci už zrástli s koreňmi stromov späť,
zvyknutí každé ráno čakajúcim stromom pohľadom odzdraviť’:
„ Dobré ráno, ty ľúba moja, čo nechce sa mi od narodenia od Teba. “
Ako nepremožiteľný múr zo všetkých strán Rozsutcom, Kečkami, Žiarom,
Poľanou, Chočom, Hrdošom, Sivou Skalou....,
strážiš nás pevne od vpádov civilizácie nechcených názorov.*

*Dívam sa zhora na Teba, aká si v mladosti bola,
z útlej skromnej devy do nevtieranej, tajomnej krásy
pokojným detstvom si dospela.
Teraz sa vzdúvaš, rozpínaš svoju hrud’,
protestuješ, že mládenec si Ťa nevšíma,
že zabudol na neodhalený, žiadaný kúsok tela na zemi.*

*Vypínajúca Skalka uprostred dediny,
rozdeľujúc horný a dolný koniec,
majestátna a zvedavá na všetky strany má božie oči.
Do nášho vnútra sa natisla ako chlieb náš každodenný.
Je to naša Skalka. „ Na piedestál Ťa dvíham. “
Po rokmi smädná, túžiaca pohladením zrobených otcových rúk,*

*čo každý večer jej spievali srdcu blízke piesne po ťažkej drine na poli.
A ona prešťaťná počúvala tie hlasné zvuky, usmievala sa za uznania,
odrážajúc skalnaté d'akovné ozveny.*

„Ty ľúba moja, vo všetkých kútoch blízka môjmu srdcu.“

Poklad v dávných spomienkach mi utkvela v pamäti už zosnulá teta Blanovie.

*Biele a ružové, bohato rozkvitnuté hortenzie každý rok do kaplnky
ku vzkriesenému Ježišovi na Veľkú Noc nosila
a s úprimnou láskou o odpustenie hriechov celého sveta prosila.*

Kde sa to všetko podelo ?

Kde sa tá ozajstná, nepretvarovaná, v tichu stromov čakaná láska stratila ?

Prečo si mi Studničná tak od krásy spyšnela ?

*Z chrastia vidím starú mamu prichádzať,
vo fertuche nesie zopár húb a 4 kvietky s bolesťou v srdci pre útechu.*

*Aká táto dedinka vtedy bola,
nepoznaná , nepozvaná do vnútra nepochopeného sveta,
múdrost' si v knihách každý večer pred ľuďmi ukrývala.*

*Prvé jarné kvietky - aj tie inak na svet prichádzali,
aj tie sa viac jeden druhému prihovárali.
Ako tie ženy pri plotoch opreté hlasnou vravou jar oznamovali,
keď fialka troška prispala, podbeľ ju s láskou k rozpuku nabádal:*

„Vstávaj už moja milá, slniečko nás už volá,

z útrov zeme nás na povrch vyháňa.“

*Na jar sa vraciam k žblnkajúcemu potôčiku so žltým záružlím,
keď oráč prvú brázdou preoral a večer zrobený, ale šťastný
gazdinej plný klobúk májoviek do polievky daroval.*

*V lete tá hudba nebeská, keď miešal sa spev kosa so spevom cvrčkov
a žienky s hrabličkami voňavé sienko chystali a pri studničke sa v poli čistej
vody napili.*

*V spomienkach vraciam sa k políčku so žltým jačmeňom,
poviazané snôpky do kozlíkov sa stavali, by gazda poživeň pre statok mal na
zimu.*

*Jeseň mi pripomína omamná vôňa vňate,
keď švábočku sme kopali
a na medzičke oddychovali.*

*Večerný koncert žiab z močarísk nám naznačoval,
že zberať sa nám z poľa treba.*

*Zima – vŕzgajúci sneh k starej mame,
vyšliapaný úzky chodníček k nej,
mama pri krosnách tkala krásne nitky nášho detstva.
Bolo to vôbec niekedy, či sa mi to iba zdá ?*

*Studničná – predzáhradka Komjatnej kvetmi vysadená sťa malá studnička
vlievaš sa so svojimi vnútornosťami do rozbúrenej rieky.*

Stromy v hájiku spájajú naše dedinky,

*sledujú myslenie ľudí, zvierat, usmerňujú chod nášho bytia.
Keď počujú kvílenie píly, stúlia sa k sebe v strachu do hlúčka
ako ľudia, ktorým smrť vidno z jazyka.
Telo bolí, kričí o pomoc, slza zmiešaná so živickou, už niet jej pomoci.
Ty ľúba moja, ja s tebou trpím, keď ubližujú Ti a prosím :*

*„Bože príď k nám, príď a nedopuť tú spúšť,
čo nechať chceme našim deťom .“*

(k príležitosti vzniku Občianskeho združenia)